

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 443/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Granec, spol. s r. o., Kováčska 28, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Branislav Granec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 262/2017 a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Co 262/2017 z 25. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Granec, spol. s r. o., Kováčska 28, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Branislav Granec, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 262/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom sp. zn. 6 Co 262/2017 z 25. septembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že vystupoval ako strana sporu – žalovaný v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 315/2015, ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15C 315/2015 z 11. mája 2017 žalobe vyhovel. Po podaní odvolania krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Sťažovateľ následne napadol odvolací rozsudok dovolaním, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 45/2019 z 26. februára 2020 odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov v jeho právnej veci, pričom namieta, že okresný súd ho vo veci nevypočul, čím mu znemožnil uplatniť jeho procesné práva, a krajský súd tento jeho postup a právne závery nijako nekorigoval, naopak, „*nekriticky sa s nimi stotožnil*“.

4. Sťažovateľ namieta, že z účasti na pojednávaní sa trikrát ospravedlnil zo zdravotných dôvodov, ktoré okresnému súdu preukázal. Okresný súd napriek tomu uskutočnil pojednávanie v jeho neprítomnosti, v jeho neprítomnosti vypočul žalobkyňu a napokon v jeho neprítomnosti na pojednávaní 11. mája 2017 i rozhodol vo veci samej. Sťažovateľ je toho názoru, že mu okresný súd procesným postupom znemožnil vyjadrovať sa k relevantným skutočnostiam, klásť žalobkyňi otázky a predkladať dôkazy.

5. Sťažovateľ tiež zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nedostatočne a ústavne neudržateľne odôvodnený, pretože sa nevysporiadal so všetkými „napádanými skutočnosťami“ a neposkytol presvedčivé a ústavne konformné odpovede na podstatné právne otázky.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/262/2017 zo dňa 25.09.2018 a jeho postupom v tomto konaní porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/262/2017 zo dňa 25.09.2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj sa domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

15. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 262/2017 z 25. septembra 2018 mohol podať sťažovateľ dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ dovolanie podal, pričom uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Vadu zmätočnosti videl v tom, že súd prvej inštancie pojednával vo veci a napokon ju i rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci svoju neúčast' na pojednávaní vždy riadne ospravedlnil a požiadal z dôležitých dôvodov o ich odročenie. Odvolací súd tento nesprávny procesný postup neodstránil, preto i jeho konanie a rozhodnutie je postihnuté rovnakou vadou. Najvyšší súd po preskúmaní naplnenia uplatneného dovolacieho dôvodu uznesením sp. zn. 8 Cdo 45/2019 z 26. februára 2020 dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

16. Ústavný súd sa v ďalšej časti zaoberal posudzovaním napadnutého rozsudku krajského súdu v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a neudržateľné, ktorá nebola predmetom dovolacieho konania.

17. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

19. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať

v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

20. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako celku (v jednotiacom spojení s rozsudkom a postupom okresného súdu a bez potreby jeho bližšej citácie) dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd v jeho odôvodnení zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu prvoinštančného rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam krajský súd dospel, aké právne normy a z akých dôvodov aplikoval a ako ich interpretoval. Odvolací súd sa vysporiadal s uplatnenými odvolacími dôvodmi.

21. Ústavný súd považuje argumentáciu odvolacieho súdu (v spojení s odôvodnením prvoinštančného rozsudku) za dostatočnú, jasnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku vo vzťahu k posudzovaniu procesného postupu okresného súdu, resp. Občianskeho zákonníka vo vzťahu k posudzovaniu platnosti právnych úkonov a určeni vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

22. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označeným základným právom podľa ústavy, ako aj právom podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu